

Ω ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ...

('Ο 'Επιτάφιος Θρήνος "Η τὰ 'Εγκόμια — 'Αποσπάσματα)

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

'Η ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιὰ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν. Μεγαλύνόμεν σε, 'Ιησοῦ βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν· καὶ τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς. 'Ο ὥρσιος κάλλει παρὰ πάντας θροτοὺς ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφθάνεται, ὁ τὴν φύσιν ὥρσισας τοῦ παντός. 'Ιησοῦ, γλυκύ μοι καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυφαι; ὦ ἀπάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς. Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυς καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὄμοι. Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργεῖα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἑσαλεύθη θεμέλια καὶ μνημεῖα ἀνέωχθη τῶν θροτῶν. 'Ὡς φωτὸς λυχνία νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται καὶ διώκει τὸν ἐν ἁγῇ σκοτασμόν. Συγλυνεῖται φόβῳ πάσα, Λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος Σου φωτός. Δακρυρροῦν θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ 'Αγνὴ μητρικῶς, 'Ιησοῦ, ἐπιπραινέουσα ἀνεβόα· Πῶς κηδεύσω Σε, Υἱέ; 'Ὅσπερ σίτου κόκκος ὑποδύς κόλπους γῆς, τὸν πολὺχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς θροτοὺς τοὺς ἐξ 'Αδάμ. 'Υπὸ γῆν ἐκρύβης, ὥσπερ ἥλιος, νῦν καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον, Σωτήρ. 'Ὡς ἡλίου δισκὸν ἡ σελήνη, Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τῷ θανάτῳ σαρκικῶς. 'Η ζωὴ θανάτου γευσάμενη, Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς θροτοὺς ἡλευθέρωσε καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν. 'Ὅσπερ λέων, Σῶτερ, ἀφύπνωσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίσταται, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός. '὘ν κρυπτῶ μὲν πάλαι θύεται ὁ ἀμνός· σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεῖς, ἀνεξίκοκε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας, Σωτήρ. 'Ὁ χαρὰς ἐκείνης, ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἥσπερ τοὺς ἐν ἁγῇ πεπλήρωκας, ἐν πυθμείνῳ φῶς ἀστράφας ζοφεροῖς. 'Η ἀμνὸς τὸν ἄρνα δλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς ἀκταῖς δαλλομένη ἡλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον δοᾶν. Οἱμοί, φῶς τοῦ κόσμου! οἱμοί, φῶς τὸ ἐμόν! 'Ιησοῦ μου ποθεινότητε, ἔκραζεν ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερώς. 'Ὡς φιλόανθρωπος τις ὑποκρίνη, μωρὲ καὶ τυφλὲ πανολεθρότατε ἄσπονδε, τὸ μῦρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς. Οὐρανίου μύρου ποῖαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀνάξιον; λύσαν εὐρες, καταρώτατε Σατάν. 'Ὁ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμὴ, πῶς ἐνέγκω σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς. Τίς μοι δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγὰς, ἡ θεόνημφος Παρθένος ἐκράυαγεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου 'Ιησοῦν; 'Ὁ βουνοὶ καὶ νάπαι καὶ ἀνθρώπων πληθύς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μητρὶ.

ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ καὶ κραταῖοι ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐ προέβεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. (διάφαλμα). Ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς δοθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ὀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπειδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

ΨΑΛΜΟΣ 57

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε; εὐθείας κρίνετε οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων; καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε ἐν τῇ γῇ, ἀδικίαν αἱ χεῖρες ἡμῶν συμπλέκουσιν.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, Εὐ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερώς. Κἂν ὡς πέτρα, Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος Σὺ, κατεδέξω τὴν τομήν, ἀλλ' ἐπήγασας ζῶν τὸ ρεῖθρον ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς. 'Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς τὸν διπλοῦν ποταμὸν τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν. Θέλων ὠφθῆς, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῆς καὶ τοὺς θροτοὺς, ὡς προείρηκας, ἀναστήσει σου, Σωτήρ μου, ἐγερεῖς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

* Ἄξιον ἐστί, μεγαλύνειν Σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντριβάντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

* Ἐφρίξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύβη, Σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους, Χριστέ, δύσαντος ἐν τάφῳ σωματικῶς. Μόνῃ γυναικὶ χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε, τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σὺ ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ σεμνὴ. Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γῆρον, ἄνους ὡς θροτὸς καθυπιδεῖ γῆν, φρίξον τῷ θεάματι, οὐρανέ. * Ἐδυς ὑπὸ γῆν ὁ τὸν ἀνθρώπων χειρὶ σου πλάσας, ἵν' ἐξαναστήσῃς τοῦ πτώματος τῶν θροτῶν τὰ στίφη πανοθεν· στάτῳ κράτει.

Μῦρον ἀληθῶς σὺ ἀκένωτον ὑπάρχει, Λόγε· ὅθεν Σοὶ καὶ μῦρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι γυναικὶς μυροφόροι. Κόκκος διφυῆς ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγός· σπείρεται σὺν δακρυσὶ σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας κόσμον χαροποιήσει. Στένδει σοὶ χοὰς ἡ τεκοῦσά Σε, Χριστέ, δακρύων σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκδοῦσα· Τέκνον, ἀνάστα, ὡς προέφης.

* Ἥλιος Σε σταυρῷ πεπαρμένον ἡ Σὴ μήτηρ, Λόγε, δέλεα· σὰ, τοῖς ἡλίοις λύπης πικρὰς δέδληται καὶ θέλει τὴν ψυχὴν.

Σὲ τὸν τοῦ παντός γλυκασμόν ἡ μήτηρ καθορώσα πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυα τὰς ὀψεις βρέχει πικρῶς. Τέτρωμαι δεινῶς καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα, Λόγε, δλέπουσα τὴν ἁδικίαν σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγος ἐν κλαυθμῷ.

* Ὀμμα τὸ γλυκὺ καὶ τὰ χεῖλη Σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω Σε; φρίττων ἀνεβόα 'Ιωσήφ. Δύεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ, ἥλιε δικαιοσύνης· ὅθεν ἡ τεκοῦσά σε σελήνη σε ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θέας στερουμένη. * Ἥλιος φαιδρὸν ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε, καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψεας μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ πύλου.

Γῆ Σε, πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, πρό-

ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἄρματωλοι ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστροῦ, ἐλάλησαν ψευδῆ. θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἄσπιδος κωφῆς καὶ βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπαδόντων, φαρμακοῦται φαρμακευομένη παρὰ σουφοῦ. ὁ Θεὸς συνέτριψε τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος· ἐξουδενώθησαν ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐντενέει τὸ τόξον αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν. ὡσεὶ κηρὸς τακεῖς ἀνταναίρεθῶσάνται· ἔπεσε πῦρ ἐπ' αὐτούς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον. πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ράμνον, ὡσεὶ ζῶντας, ὡσεὶ ἐν ὀργῇ καταπίετα αὐτούς. εὐφρανθήσεται δικαίος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν· τὰς χεῖρας αὐτοῦ νήψεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ. καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος· εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτούς ἐν τῇ γῇ.

μω συσχεθείσα, τινάσσεται· ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ.

*Εδὺς, φωτουργέ, καὶ συνέδου σοι τὸ φῶς ἡλίου· τρόμῳ δὲ ἡ κτίσις συνεχέται, πάντων Σε κηρύττουσα ποιητὴν. Λίθος λαξευτός τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεὸν κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φρίζον ἡ γῆ!

*Ἰδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν μητέρα, τέκνον, καὶ φθογῆν δός, γλυκύτατον ἔκραζε δακρύουσα ἡ Ἀγνή. Κάλλος, Λόγε, πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχεις, ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείας αὐγαίς.

*Εδὺς τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρον δλέπειν ὁ ἥλιος ἑσκατίσθη μεσημβρίας ἐν ἁκμῇ.

*Ἥλιος ὁμοῦ καὶ σελήνη σκοτισθέντες, Σῶτερ, δούλους εὐνοούντας εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

*Ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν Σου, Λόγε, Σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώσας, ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοὺς κρουνούς.

*Ἥλιος τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστη· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβόλλων τὸν τοῦ σκότους ὄρηγόν.

*Ἦρθη στουρωθεὶς ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνοος ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσειέτο δεινῶς.

Οἶμοι, ὦ Υἱέ! ἡ ἀπειρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὃν ὡς βασιλέα γὰρ ἠλπίζον, κατὰ κριτόν νῦν δλέπων ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριὴλ μοι ἀπήγγειλεν, ὅτε κατέπτη, ὅς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη, τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν ἐκτετέλεστα ἡ προφητεία· ἡ γὰρ Σὴ ρομφαία διέδραμε τὴν ἑμὴν καρδίαν, Ἐμμανουὴλ.

Νέκρωσιν τὴν σὴν ἡ πανάφθορος, Χριστέ, Σοὺ μήτηρ, δλόπουσα, πικρῶς Σοὶ ἐφθέγγετο· μὴ βραδύνῃς, ἡ ζωή, ἐν τοῖς νεκροῖς.

Νύττη τὴν πλευράν καὶ ἡλοῦσαι, Δέσποτα, τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς Σου ἰώμενος καὶ τὴν ἀκρασίαν τῶν χειρῶν τῶν προπατόρων.

Ράπισμα χειρῶν Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

*Ὑμνοῖς Σου, Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφὴν τε ἀπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες τῇ ταφῇ.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου προσφέρουσι Χριστέ μου.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα Σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο, πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

*Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα σὺν Μυροφόροις πάντες μυρίωμεν ἐμφρόνως.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

*Ὡ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτονῶν!

*Υἱπτιον ὁρῶσα ἡ πάναγνος Σε, Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρηνεῖ.

*Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεκίνει ἡ πάναγνος Σου, μήτηρ Σοῦ Λόγε, νεκρῶντος.

Γύναια σὺν μύροις ἤκουσι μυρίσαι Χριστόν, τὸ θεῖον μῦρον. Θάνατον θανάτῳ Σὺ θανατοῖς, Θεέ μου, θεία Σου δύνασται.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβωλοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες οἱ σταυρωταὶ Σου, Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ συναπολοῦνται πάντες οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

ΥΔΡΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρη μέρα, σήμερον ἐσταυρώσας τὸν πάντων βασιλέα.

Σήμερον ἔβαλα βουλή οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι, οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιά, οἱ τρισκαταραμένοι.

Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι, νὰ κάμῃ δεῖπνο μουσικό, νὰ τὸν συλλάβουν ὅλοι.

Κι ἡ Παναγία Δέσποινα κάθοντα μοναχὴ τῆς καὶ προσευχὰς τῆς ἔκαμε γιὰ τὸ Μονογενὴ τῆς.

Σῶνουμε, μάννα μου, προσευκές, σῶνουμε καὶ οἱ μετάνοιες καὶ τὸν υἱὸ σου πιάσανε καὶ στοῦ χαρκιᾶ τὸν πᾶνε.

«Χαρκιά, χαρκιά, κάνε καρφιά, κάνε τρία περόνια.» Καὶ κείνος ὁ παράνομος πιάνει καὶ κάνει πέντε.

—Ἐοῦ, χαρκιά, ποῦ τὰ κανες, πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃς.

—Βάρτε τὰ δυὸ στὰ χέρια του, τὰ δυὸ στὰ δυὸ του πόδια, τὸ πέφτο τὸ φαρμακερό, θάρτε το στήν καρδίαν του, νὰ τρέξῃ αἷμα καὶ νερὸ ἀπὸ τὰ σωττικά του.

Κι ἡ μάννα του σάν τ' ἄκουσε ἔπεσε καὶ λιγώθη.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε, τρία κανάτια μόσκο, καὶ πέντε μέ ροδόσταμο, γιὰ νὰ ῥτ' ὁ λογισμός τῆς.

Καὶ σάν τῆς ἦρτ' ὁ λογισμός, καὶ σάν τῆς ἦρτ' ὁ νοῦς τῆς, ζητεῖ μαχαίρι νὰ σφαῇ, φωτιά νὰ πᾶ νὰ ππέση, ζητεῖ κρημνὸ νὰ κρημνιστῇ γιὰ τὸ Μονογενὴ τῆς.

—Πάρε, μάννα μ', ὑπομονή, πάρε, μάννα μ', ἀνέση.

—Καὶ πῶς νὰ πάρ' ὑπομονή, καὶ πῶς νὰ πάρ' ἀνέση; Ἐναν υἱὸ μονογενὴ καὶ κείνο κρεμασμένο!

Τηρᾶ δεξιά, τηρᾶ ζερβά, κανένα δὲ γνωρίζει, τηρᾶ καὶ δεξιώτερα, δλέπει τὸν ἅγιό Γιάννη.

—Ἄι μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ Σαπτιστή τοῦ γιοῦ μου, μὴν εἶδες μέ τὸ τέκνο μου, καὶ σὲ τὸ δάσκαλό σου;

—Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ, γλῶσσά νὰ σοῦ μιλήσω, δὲν ἔχω χεροπάλαμο, διὰ νὰ σοῦ τὸ δείξω, Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ, τὸ παραπονεμένο,

ὅπου φορεῖ ποικάμισο στὸ αἷμα δουτισμένο; Ἐκεῖνο νὰὶ τὸ τέκνο σου καὶ μὲν ὁ δάσκαλός μου.

Κι ἡ Παναγία πλησίασε, γλυκὰ τὸν ἐρωτοῦσε:

—Δὲν μοῦ μιλάς, παιδάκι μου, δὲν μοῦ μιλάς παιδί μου;

—Τί νὰ σοῦ πῶ, μαννούλα μου, ποῦ διάφορο δὲν ἔχει;

Μάννα, τὸ Μέγα Σάββατο, κόντὰ στὸ μεσονύχτι σημαίνει ὁ οὐρανός κι ἡ γῆς, σημαίνουν οἱ καμπάνες.

Υἱέ Θεοῦ παντᾶναξ, Θεέ μου, πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ δαμαλὶς τὸν μόσχον ἐν ξύλῳ κρεμασθέντᾳ ἠλάλαξεν ὁρῶσα.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη θερμῶς δακρυρροοῦσα τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

*Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Δοξάζω Σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Αἱ μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελοῦσαι προσέφερὸν Σου μύρα.

Ἀνάστα, ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα μήτηρ δακρυρροοῦσα λέγει.

*Ἐρραναν τὸν τάφον αἱ μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἔλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι Σῇ ἐγέρσει.

Ὁ ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ ξεκινάει ἀπ' τὸ ἐπόμενο τεῦχος τῆς ΥΔΡΙΑΣ σελίδες κριτικῆς, μετὰ τὸ γενικὸ τίτλο: ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΤΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Γιὰ δόσους θέλουν νὰ τοῦ στείλουν τὰ διδλία τους, ἡ διεύθυνσὴ του εἶναι: Ἀ. Μπελεζίνης, Μεγίστης 3, Κυψέλη Ἀθήνα (τηλ. 8616926).